

Dokumentace přípravy, realizace bakalářské práce a rešerže

Soňa Krajčová, DiS.

Bakalářská práce
2013

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací
Ústav animace a audiovize
akademický rok: 2012/2013

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: Soňa KRAJČOVÁ, DiS.
Osobní číslo: K10012
Studijní program: B8206 Výtvarná umění
Studijní obor: Klasická animovaná tvorba
Forma studia: prezenční

Téma práce: 1. teoretická část:
Dokumentace přípravy, realizace bakalářské práce a rešerše

2. praktická část:
Deníček – ploškový animovaný film

Zásady pro vypracování:

1. teoretická část:

Rozsah práce a pokyny k vypracování: minimálně 15 normostran textu + přílohy, odevzdat v elektronické podobě 1 ks na CD nosiči ve formátu PDF; 1 ks pevné vazby v tisknuté podobě (barevně), 2 ks v kroužkové vazbě (čb). Vypracujte výtvarné návrhy, obrázkový a pracovní technický scénář audiovizuálního díla jako přílohu teoretické části.

2. praktická část:

Film realizujte v minimální délce 2 min a 30 vt. Praktickou část práce odevzdejte:

1) 1x data na médiu CD-R nebo DVD, výstup ze stříhového programu Premiere Pro 1.5: file-export-movie-settings: general: Microsoft DV AVI, video: pixel aspect ratio, dle formátu obrazu 720x576 D1/DV PAL 4:3 (1,067) nebo 720x576 D1/DV PAL 16:9 (1,422) 25fps anebo formát HDV codec mpeg2, 1280x720 HDV 720p 16:9 (1,0) 25fps; audio: uncompressed, 48000 Hz

2) 1x formát DVD pro stolní DVD přehrávač

Součástí prezentace praktické části je výtvarný návrh plakátu formát 70x100 cm,

v digitální podobě PDF (příprava pro tisk: rozlišení: 300 dpi, režim: CMYK barva).

Pro přijetí práce je nutné odevzdat vyplněné formuláře pro OSA a NFA a licenční smlouva k audiovizuálnímu dílu.

Na samostatném nosiči CD-ROM odevzdejte v minimálním počtu 10 kusů obrazovou dokumentaci praktické části závěrečné práce pro využití publikací FMK. Formát pro bitmapové podklady: JPEG, barevný prostor RGB, rozlišení 300 dpi, 250 mm delší strana. Formáty pro vektory: AI, EPS, PDF. Loga a texty v křivkách. V samostatném textovém souboru uveďte jméno a příjmení, login do Portálu UTB, obor (ateliér), typ práce, přesný název práce v češtině i angličtině, rok obhajoby, osobní mail, osobní web, telefon. Přiložte svou osobní fotografii v tiskovém rozlišení.

Rozsah bakalářské práce: viz. Zásady pro vypracování
Rozsah příloh: viz. Zásady pro vypracování
Forma zpracování bakalářské práce: tištěná/umělecké dílo

Seznam odborné literatury:

Animovaný film - úvod do scenáristiky animovaného filmu Dutka Edgar, ISBN 80-85883-94-5,

Akademie múzických umění Praha 2002

Minimum z dějin světové animace Dutka Edgar, AMU Praha 2004, ISBN 80-7331-012-0
160

Výtvarníci animovaného filmu Poš Jan, Odeon, Praha 1990

Timing for animation Whitaker Herold, Halas John, Focal Press, ISBN 0240517148

Škola kresleného filmu Dovnikovič Borivoj, Praha Institut výchovy a vzdělávání pracovníků ČST, 1986

Vedoucí bakalářské práce: Milan Šebesta
Ústav animace a audiovize
Datum zadání bakalářské práce: 3. prosince 2012
Termín odevzdání bakalářské práce: 17. května 2013

Ve Zlíně dne 3. prosince 2012

doc. MgA. Jana Janíková, ArtD.
děkanka

Nemeška
MgA. Libor Nemeška
ředitel ústavu

PROHLÁŠENÍ AUTORA BAKALÁŘSKÉ/DIPLOMOVÉ PRÁCE

Beru na vědomí, že

- odevzdáním bakalářské/diplomové práce souhlasím se zveřejněním své práce podle zákona č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších právních předpisů, bez ohledu na výsledek obhajoby ¹⁾;
- beru na vědomí, že bakalářská/diplomová práce bude uložena v elektronické podobě v univerzitním informačním systému a bude dostupná k nahlédnutí;
- na moji bakalářskou/diplomovou práci se plně vztahuje zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, zejm. § 35 odst. 3 ²⁾;
- podle § 60 ³⁾ odst. 1 autorského zákona má UTB ve Zlíně právo na uzavření licenční smlouvy o užití školního díla v rozsahu § 12 odst. 4 autorského zákona;
- podle § 60 ³⁾ odst. 2 a 3 mohu užít své dílo – bakalářskou/diplomovou práci - nebo poskytnout licenci k jejímu využití jen s předchozím písemným souhlasem Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, která je oprávněna v takovém případě ode mne požadovat přiměřený příspěvek na úhradu nákladů, které byly Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně na vytvoření díla vynaloženy (až do jejich skutečné výše);
- pokud bylo k vypracování bakalářské/diplomové práce využito softwaru poskytnutého Univerzitou Tomáše Bati ve Zlíně nebo jinými subjekty pouze ke studijním a výzkumným účelům (tj. k nekomerčnímu využití), nelze výsledky bakalářské/diplomové práce využít ke komerčním účelům.

Ve Zlíně
14.12.2012

KONJEDVOŠOVÁ
.....
Jméno, příjmení, podpis

¹⁾ zákon č. 111/1998 Sb. o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších právních předpisů, § 47b Zveřejňování závěrečných prací:

(1) Vysoká škola nevydělečně zveřejňuje disertační, diplomové, bakalářské a rigorózní práce, u kterých proběhla obhajoba, včetně posudků oponentů a výsledku obhajoby prostřednictvím databáze kvalifikačních prací, kterou spravuje. Způsob zveřejnění stanoví vnitřní předpis vysoké školy.

(2) Disertační, diplomové, bakalářské a rigorózní práce odevzdané uchazečem k obhajobě musí být též nejméně pět pracovních dnů před konáním obhajoby zveřejněny k nahlížení veřejnosti v místě určeném vnitřním předpisem vysoké školy nebo není-li tak určeno, v místě pracoviště vysoké školy, kde se má konat obhajoba práce. Každý si může ze zveřejněné práce pořizovat na své náklady výpisy, opisy nebo rozmnoženiny.

(3) Platí, že odevzdáním práce autor souhlasí se zveřejněním své práce podle tohoto zákona, bez ohledu na výsledek obhajoby.

²⁾ zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, § 35 odst. 3:

(3) Do práva autorského také nezasahuje škola nebo školské či vzdělávací zařízení, užije-li nikoli za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu k výuce nebo k vlastní potřebě dílo vytvořené žákem nebo studentem ke splnění školních nebo studijních povinností vyplývajících z jeho právního vztahu ke škole nebo školskému či vzdělávacího zařízení (školní dílo).

³⁾ zákon č. 121/2000 Sb. o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) ve znění pozdějších právních předpisů, § 60 Školní dílo:

(1) Škola nebo školské či vzdělávací zařízení mají za obvyklých podmínek právo na uzavření licenční smlouvy o užití školního díla (§ 35 odst. 3). Odpírá-li autor takového díla udělit svolení bez vážného důvodu, mohou se tyto osoby domáhat nahrazení chybějícího projevu jeho vůle u soudu. Ustanovení § 35 odst. 3 zůstává nedotčeno.

(2) Není-li sjednáno jinak, může autor školního díla své dílo užít či poskytnout jinému licenci, není-li to v rozporu s oprávněnými zájmy školy nebo školského či vzdělávacího zařízení.

(3) Škola nebo školské či vzdělávací zařízení jsou oprávněny požadovat, aby jim autor školního díla z výdělku jím dosaženého v souvislosti s užitím díla či poskytnutím licence podle odstavce 2 přiměřeně přispěl na úhradu nákladů, které na vytvoření díla vynaložily, a to podle okolností až do jejich skutečné výše; přitom se přihlídnou k výši výdělku dosaženého školou nebo školským či vzdělávacím zařízením z užití školního díla podle odstavce 1.

ABSTRAKT

Cílem této bakalářské práce je, předat poznatky a zkušenosti, které jsem získala během natáčení animovaného filmu Deníček. Popisuji zde vznik celého filmu od samotného počátku, jako jsou prvotní podněty a myšlenky, až po jeho dokončení. Tato práce není určena jen studentům animované tvorby, ale i těm, kteří mají rádi animované filmy, a zajímá je celý tvůrčí proces výroby. Také doufám, že tato práce bude pomůckou, inspirací i poučením pro studenty nižších ročníků.

Klíčová slova: animace, film, natáčení

ABSTRACT

The main point of this bachelor's project is, to pass, my hardly earned knowledge, skills and experience, during the recording of the film called Deníček. I am describing here the creation of the film, right from the beginning, like first impressions and ideas, until the end when it was finally finished. This project is not only for students of animation course, but for everyone who likes animated films and they are interested in whole process of production of this film. I am hoping that this project would be the help and inspiration for students in lower classes.

Keywords: animation, movie, shooting

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně za použití uvedených zdrojů.
Odevzdaná verze bakalářské/diplomové práce a verze elektronická nahraná do IS/STAG
jsou totožné.

Soňa Krajčová, DiS., ve Zlíně 13. 5. 2013

Především děkuji své rodině za podporu psychickou, ale i finanční. Dále děkuji svému příteli Janu Krejčímu za inspiraci a pomoc při shánění spolupracovníků a také děkuji svým spolužákům a kamarádům za pomoc a podporu.

OBSAH

ÚVOD	10
I TEORETICKÁ ČÁST	11
1 MÁ CESTA K ANIMOVANÉMU FILMU	12
2 HLEDÁME PŘÍBĚH	14
3 POČÁTEČNÍ PŘÍPRAVY	16
3.1 LITERÁRNÍ PŘÍPRAVA.....	16
3.2.1 scénář.....	17
3.2.2 charaktery	18
3.2 VÝTVARNÁ STRÁNKA	19
3.2.1 inspirace	19
3.2.2 výtvarné návrhy.....	20
3.2.3 výroba loutek a pozadí	20
II PRAKTICKÁ ČÁST	21
3.3 ANIMACE	22
3.3.1 ateliér.....	22
3.3.2 natáčení	22
3.4 POSTPRODUKCE A ZVUK	24
3.4.1 postprodukce	24
3.4.2 zvuk.....	25
ZÁVĚR	26
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	27
SEZNAM PŘÍLOH	28

ÚVOD

Animovaný film do 5 minut- tak znělo zadání bakalářské práce. Pro mnohé to zní velmi jednoduše. Vždyť 5 minut nemá ani jeden díl večerníčku a pod pojmem animovaný film, si spoustu lidí představí jen zábavu, kreslení, popíjení káfička a povídání si s týmem. A když zmíním, že na to mám celý školní rok, setkám se jen s lehkým pousmáním a konstatováním „To musíš stihnout, i kdybys nechtěla.“ Nikdo ale netuší, kolik je za tím opravdu práce. Ano, je to i zábava, ale v první řadě je to práce náročná jak na psychiku, tak konec konců i na fyzickou. U papírkové animace tedy určitě. Vypotit prvotní nápad opravdu bolelo a přitom jsme neměly v úmyslu dělat film nikterak náročný, nebo s nějakou hlubokou myšlenkou. Když je film hotový, málokdo si umí představit kolik je za tím bezesných nocí, stíhání termínů, stres, spousty dní strávených v ateliéru, kreslení, které nebere konce, zápasení s technikou, zdoluhavá animace atd. Po této zkušenosti klobouk dolů před profesionálními filmaři jak velkofilmů, tak i krátkometrážních snímků. Ať už jsou animované nebo hrané. Je čím dál těžší trefit se do vkusu diváka. Diváci jsou náročnější, kritičtější a jen tak něco je nenadchne. Přitom bych ráda, aby si každý měl někdy v životě možnost zkusit natočit i kratičký film nebo video, aby pak ostatní filmy, dokázal zhodnotit trošičku z jiného pohledu.

Všechny radosti i strasti natáčení animovaného filmu Deníček, Vám popíši zde, ve své bakalářské práci. Samotný začátek věnuji tomu, jak jsem se vůbec dostala až k animaci. A cesta to byla skutečně klikatá. Dále popisuji můj vztah k filmu, mé oblíbené žánry a filmy. V další části bych ráda napsala o samotném natáčení od první myšlenky, až po jeho konec. Během psaní mi pomůže můj natáčecí deník, který jsem si poctivě vedla během celého průběhu vzniku filmu. Svou práci píši formou vyprávění, tak doufám, že se bude všem dobře číst a že bude zajímavá a poučná.

I. TEORETICKÁ ČÁST

1 MÁ CESTA K ANIMOVANÉMU FILMU

Předem mé práce bych měla nejdříve popsat, jak jsem se vlastně dostala k animovanému filmu. Můj dětský sen to nikdy nebyl, nebo jsem spíše nevěděla, že existuje povolání, jako je animátor. Já chtěla být princeznou, paleontoložkou, krasojedkyní, kosmonautkou,... a protože jsem hlavně ráda kreslila, tak jsem si tato svá vysněná povolání kreslila jako příběhy. V podstatě jsem nevědomky tvořila komiksy.

Také jsem milovala kreslené televizní pohádky a večerníčky. Nejvíce od Walta Disneyho. Například Gumídky, na které jsme si hráli venku s dětmi, Kačery z Kačerova na které jsem brzo ráno čekala před televizí, nebo Sněhurku, u které jsem se bála, když přišlo na pasáž s ošklivou čarodějnici. Mí oblíbení byli též Looney Tunes od Warner Bros. Ale i české animované večerníčky jsem měla velmi ráda, jako například Edudanta a Francimora, O zvířátkách pana Krbce, Maxipsa Fíka, nebo třeba pohádku O človíčkovi. Ale mezi mé úplně nejoblíbenější filmy patřila Cesta do pravěku. Možná proto jsem snila o práci paleontologa, ale netušila jsem, že tento film mě ovlivní po trochu jiné stránce a že se k němu v budoucnu tolik přiblížím.

Kromě sledování pohádek v televizi jsem také hodně četla. Ke knihám mě vedl táta odmalička, za což jsem mu vděčná. Celým životem mě provází dvojice Švandrlík s Nepraktou a miluji je dodnes. Začalo to knihou Sek a Zula, pokračovalo Žáky Kopytem a Mňoukem až k Černým baronům, 100 nejlepším hororům a kresleným vtípům. Originální vyjadřování Miloslava Švandrlíka nemá chybu. Příběhy jsou vtipné, nápadité a čtivé. A pokud jsou doplněny ilustracemi Jiřího Wintera Neprakty, celek je dokonalý. Tento výtvarník, karikaturista a ilustrátor mě inspiruje svou tvorbou do dnešní doby.

Každopádně kreslení a malování jsem milovala. Moje výtvary byly velmi bezprostřední, inspirovalo mě vše kolem a nebrala jsem si s ničím servítky. Mnohdy se nad mými výtvary pozastavovaly i paní učitelky ve školce a volali si rodiče, aby si s nimi promluvili o mých obrázcích a o tom, co je na nich. Navštěvovala jsem nejrůznější výtvarné kroužky a to pokračovalo i na základní škole. U učitelů jsem byla díky svému talentu oblíbená a mnohdy jsem měla protekci. Třeba když potřebovala paní učitelka vyzdobit nástěnku, dovolila mi předběhnout se na obědě nebo jsem nemusela jít na matematiku. Umění jsem se chtěla věnovat i na střední škole. Proto jsem se domluvila se svou profesorkou výtvarné výchovy, že mi bude dávat hodiny dějin umění. Takže zatímco si mí spolužáci ve výtvarné výchově malovali, já se učila o jednotlivých obdobích, dílech, stavbách, sochách atd.

Poté jsem se přihlásila na střední uměleckou školu do Uherského Hradiště. Přípravě jsem věnovala spoustu času a úsilí. Chodila jsem kreslit a modelovat k akademickému sochaři Radomíru Šuterovi, který mě doprovodil i na talentové zkoušky. I přesto že si byl jistý, že mě přijmou, z jistých důvodů mě na školu nevzali. Hodně jsem to tenkrát oplakala a chtěla jsem kreslení pověsit na hřebík. Dostala jsem však nabídku studovat propagační výtvarnictví a grafiku v Hodoníně, kam mě přijali jen na základě domácích prací. A bylo to umělecky nejplodnější období mého života. Chtěla jsem pokračovat na vysokou školu. Problém byl v tom, že jsem se nikdy nenaučila moc dobře ovládat počítačové programy. Zkrátka jsem na to neměla buňky a nemám je dodnes. Proto jsem pro sebe hledala vhodnější obor, nežli grafiku.

Na internetu jsem objevila stránky Vyšší odborné školy filmové ve Zlíně a obor klasická animovaná tvorba. Zajásala jsem, ale mé nadšení netrvalo dlouho. Překážkou byla přijímací zkouška z angličtiny. Já se vždy učila jen německy. Ale protože jsem se této škole nehodlala vzdát, nastoupila jsem na rok na postgraduální studium angličtiny. Rok na to jsem se přihlásila na klasickou animovanou tvorbu a byla jsem přijata.

Nejen animace, ale celkově filmařina mě naprosto uchvátila a našla jsem se v ní. Tyto 2 roky byly pro mě ty nejkrásnější. Naučila jsem se spoustu nového, pohybovala se v prostorách, které mají úžasnou historii a měla tu čest se toho hodně dozvědět, přiučit a vyzkoušet. A navíc mě učili lidé, kteří jsou mistři ve svém oboru a kterých si velmi vážím. Nechtěla jsem se toho všeho vzdát a po absolutoriích jsem pokračovala na bakalářském oboru. Poznala jsem další úžasné lidi, a i když cesta k animovanému filmu byla klikatá, místy trnitá, nikdy nebudu litovat, že se vše seběhlo zrovna takhle. Nebudu litovat svých neúspěchů, protože ty mě přivedly tam, kde jsem teď. Nikdy nezapomenu na ten pocit, kdy jsem natočila své první loutkové cvičení, na to, jak jsem mohla svůj krátký film poprvé vidět na plátně, ani na to co všechno jsem si mohla vyzkoušet a co jsem se naučila. Animace a celkově vytváření nových věcí, mě velmi baví a díky tomuto studiu jsem se také dostala blíže k herectví, kterému bych se chtěla nadále také věnovat, a zdá se, že tato cesta vypadá velmi slibně. Zkrátka chci u filmového řemesla zůstat ať už jakkoliv. Pak budu šťastná.

2 HLEDÁME PŘÍBĚH

Již asi v polovině druhého ročníku jsem začala uvažovat o své bakalářské práci. Co se týče techniky animace, v té jsem měla jasno ihned. Šlo mi o to, abych se mohla co nejvíce vyjádřit kresebně. Nabízela se kreslená animace, ale chtěla jsem využít možnost pracovat v ateliéru, protože ta se mi už nemusí nikdy naskytnout. Takže jsem zvolila techniku ploškového filmu neboli papírku. Mám ráda, když můžu trávit čas v ateliéru a práci si pořádně osahat. Sedět doma u tabletu a počítače mě neláká.

Další věc, kterou jsem musela řešit, bylo vybrat si k sobě někoho do dvojice. Práce v týmu mě baví a nejsem ten typ člověka, co si rád udělá vše sám a po svém. Potřebuji mít kolem sebe lidi, nebo někoho, kdo mi pomůže, s kým se můžu radit, hledat kompromisy a konzultovat nápady. Práce v týmu se mi vždy osvědčila, pokaždé panovala pohodová atmosféra, všichni si pomáhali, byla i legrace a film stál vždy za to. Naposledy jsem pomáhala loni mé kamarádce Petře Steinerové s bakalářským filmem Strašfusky. Práce nám šla od ruky, vše šlo skvěle a podle plánu a jsem ráda, že jsem jí s projektem mohla pomoci a na tuto spolupráci budu ráda vzpomínat.

Dlouho vypadalo, že si k sobě nenajdu žádného spolupracovníka, všichni chtěli dělat kreslenou animaci v pohodlí domova a nebyť závislí na docházení do ateliéru a na provozních hodinách školy. Avšak na konci druhého ročníku se mi svěřila spolužačka Pavla Pokorná s tím, že by chtěla dělat bakalářský film s někým ve dvojici a že ráda píše pohádky a mohly bychom z jejich zápisků do šuplíku vytvořit něco víc. Dohodly jsme se, že se dáme dohromady a budeme pracovat společně.

Prvotní nápady byly poněkud rozpačité, nevěděly jsme od čeho se odrazit, čím začít, kde se inspirovat. Pavliny pohádky byly příliš dlouhé a kratičký film by se z nich vytvořit nedal, což nám potvrdil i pan Storch. Já měla pouze jasno v tom, že náš film nesmí být smutný, ponurý a už vůbec depresivní. Chtěla jsem, aby náš film byl nenáročný, jasný, stručný, bez nikterak hluboké myšlenky, barevně pestrý a možná i trošku troufalý, ale s nadhledem, lehkostí a vtipem. Shodly jsme se, že bude inspirován situacemi a zkušenostmi z našich životů. Na začátku školního roku jsme seděly s Pavlou ve škole na přednášce pana Gregora a já si dělala poznámky do sešitu. Najednou mi Pavla povídá: „Co píšeš, můj milý deníčku?“ V tu chvíli jsme se na sebe podívaly a věděly jsme, že máme nápad. Celé léto jsme tedy vysedávali po zlínských hospůdkách, zahrádkách a terasách a sdělovaly si své problémy či zábavné situace, které jsme zažily. Pavla si vše důkladně

zapisovala a já si dělala první náčrty a jednoduché komiksy. Našla jsem i svůj deníček, který jsem si psávala na střední škole, a čerpaly jsme nápady hlavně z něj. Na pomoc jsme si vzaly i několik knih. Také jsme se pravidelně scházely s naším supervizorem, panem Šebestou, který nám hodně radil a pomáhal. Měly jsme spoustu indicií, rad, nápadů.... Jen dát vše dohromady tak, aby to dávalo smysl. Termíny byly neúprosné a my stále nemohly sestavit příběh.

Jednou v noci jsem ležela v posteli a nemohla usnout. Neustále jsem si vše procházela v hlavě, přemítala, rozmýšlela, vymýšlela a řekla jsem si, že nepůjdu spát, dokud mě něco nenapadne. Lehla jsem si na záda, zavřela oči a ono se to povedlo. O půl 4 ráno jsem měla příběh. Okamžitě jsem vyskočila, popadla tužku a papír a rychle si vše napsala a pak vyčerpáním usnula. Druhý den jsem se setkala s Pavlou, předložila jí svou celonoční práci. Ještě jsme pár věcí pozměnily, Pavla přidala i své nápady a připomínky a domluvily jsme si schůzku s panem Šebestou. Ten nám poradil jak dát příběhu správnou formu, co udělat lépe, nebo vtipněji. Nápadů jsme nakonec měli tolik, že by to nestačilo na celovečerní film. Ale konečně jsem měla pocit, že se to ubírá tím správným směrem. Opět jsem se přesvědčila o tom, že počáteční přípravy filmu jsou ty nejtěžší a že říci myšlenku nebo popsat situaci je jednoduché, když ji máme v hlavě, ale sdělit ji obrazem, filmem, stojí opravdu spoustu úsilí.

Náš příběh poté prošel ještě několika úpravami, ale měly jsme problém se závěrem. Ne že bychom nevěděly jak příběh uzavřít, my měly totiž hned několik nápadů, jak může skončit a pana Šebestu napadlo ještě spousty dalších variant konce. Neustále jsme se nemohly shodnout. Já chtěla konec, který bude trošku drsnější a překvapivější, Pavla je zase zastánkyní happyendů. Po poradě s panem Šebestou se nám podařilo skloubit dva závěry dohromady ke spokojenosti všem. Hurá, máme celý příběh.

3 POČÁTEČNÍ PŘÍPRAVY

To nejdůležitější pro film tedy máme. Jenomže pouze scénář nestačí. Jedna z věcí, kterou jsme musely udělat, bylo sestavit štáb, protože na všechno samy nestačíme. Já po zkušenosti s filmem Strašfusky, chtěla někoho obsadit jako produkční, ale vzhledem k tomu, že jsme školu nežádaly o finance na film, dohodly jsme se, že produkční příliš nevyužijeme a pokud opravdu bude potřeba, můžeme se obrátit na Petru Ptáčkovou, studentku produkce na UTB. Dále bylo nezbytné oslovit střihače, protože ani jedna nejsme zdatná v počítačích, ani v potřebných programech pro tento účel. A protože mám z dob studií na VOŠ filmové spoustu kamarádů, kteří v tomto byli opravdu výborní, napsala jsem tedy Tomáši Krausovi. Ten, i přesto, že má dost své práce, souhlasil, že nám film sestříhá a pomohl nám i s technickým scénářem. Horší to bylo se zvukem. Spoustu lidí z UTB, kterým jsem psala, mě odmítlo s tím, že toho mají hodně a nemají čas. Naštěstí má můj přítel kamarády, kteří hudbě rozumí a tak mi slíbili, že mi zkomponují originální hudbu přímo na náš film a zároveň mi jej i ozvučí. Volba supervizora byla více než jasná, shodli jsme se na panu Milanu Šebestovi. Já jej znám nejdéle ze všech profesorů, navíc má spoustu zkušeností s filmem tohoto typu, skvělé nápady a rady k nezaplacení.

3.1 Literární příprava

V příběhu jsme tedy měly jasno. Nyní byla na řadě má neoblíbená část, literární příprava. Samozřejmě tato část je velmi podstatná a důležitá, ale já už se viděla v ateliéru a chtěla animovat, nejlépe hned. To ale samozřejmě nejde. Literární a technická příprava nám velice ulehčí samotnou realizaci filmu. Sice se musí všechno mnohokrát přepisovat, předělávat, vyškrtávat, ale bez toho bychom nedošly ke konečnému výsledku. Několikrát jsme přepracovávaly povídku, literární scénář, komiks jsem musela rozstříhat a prohazovat záběry aby lépe seděly, několikrát překreslovat storyboard a přepisovat technický scénář. Nakonec jsme se ale společnými silami dobraly konce.

3.1.1 Scénář

Jak jsem již zmiňovala, hledání inspirace pro náš příběh nebylo vůbec jednoduché. Nejtěžší bylo určit si téma. Měla jsem pocit, že všechno už tu bylo. A možná to tak i je. Nakonec jsme stejně přišly na to, že nejlepší příběhy píše sám život. Na pomoc jsem si vzala svůj deník, který jsem si psávala na střední škole a svěřovala jsem se v něm se svými problémy, hlavně s chlapci. Po několika měsících jsme se tedy dopracovaly k nápadu, z nápadu udělaly příběh a z příběhu scénář. Stálo to mnoho úsilí a lhala bych, kdybych tvrdila, že nedošlo ke střetům názorů.

Já chtěla do příběhu propašovat trochu erotiky. Vždyť je inspirován našimi životy, životy mladých holek a toto téma tam neodmyslitelně patří. Pavla však nebyla úplně pro. Chápu, že náš film pak uvidí naši rodiče a známí, ale myslím, že ve výsledku je vše decentní a pouze v náznaku. Má vize byla totiž taková, aby příběh vyjadřoval to, jaký jsem člověk. Veselý, pestrý, vtipný, schopný udělat si legraci, ukázat vše tak jak je a nic nezamlčovat, bez ostychu a cenzury. Nemám ráda puritánství a pokrytectví, nemám problém o čemkoliv mluvit, cokoliv řešit a to jsem chtěla dostat i do našeho příběhu. Proto asi ty střety názorů, protože Pavla je, dalo by se říci, můj opak. Je něžnější, vyrovnanější, introvertní, flegmatická a to si chtěla v příběhu prosadit zase ona. Kompromisy byly tedy na místě.

Dále jsme se nemohly shodnout, zda necháme psa hlavní hrdinky přímo umřít, nebo ho jen potrápíme a necháme milosrdně naživu. Ale jelikož naši hlavní hrdinové jsou dva extrémy, chtěla jsem vyhnat do extrému i to, že necháme fenku Fifinku umřít. Ne že by mi dělala potěšení mrtvá zvířata, ale díky tomu mi vše do příběhu lépe zapadalo a lépe se navazovalo dále.

Náš největší spor byl však kvůli závěru. Krásně se nám nabízelo několik konců. Já zastávala ten kratší, jasnější, jednodušší. Pavla chtěla spíše konec delší, více upovídáný, ale lehce absurdní a o to méně pochopitelný. Alespoň z mého pohledu. Opět bylo potřeba udělat kompromis. Důležité však je, že v závěru debat, jsme se vždy nakonec dokázaly dohodnout a nebyly z toho hádky nebo nevraživost.

Náš příběh tedy vypovídá o rozdílném pohledu na romantiku ženy a muže. A že je ten rozdíl ve skutečném životě opravdu veliký, na tom jsme se shodly obě a hned. Vsadili jsme tedy naše hlavní hrdiny do takového prostředí, kde se jejich rozdílnost krásně ukáže. Nechali jsme je odjet do přírody na chalupu. Představa romantické dovolené se ale zvrtně.

Musíte to však brát s notnou dávkou nadsázky. Náš film je komedie, ale stát se v realitě, byl by to jistě horor.

3.1.2 Charaktery

Samanta je krásná, štíhlá, sexy blondýna s perfektní pletí, dokonalým líčením a mírami 110-60-90. Jejím velkým hobby je móda. Miluje titěrné šatičky, které odhalují její přednosti a boty na vysokých podpatcích. V mužích probouzí touhu a v ženách závist. Nikdy by z domu nevyšla nenalíčená, neučesaná či jinak neupravená. Velmi si dává záležet na svém vzhledu a je si vědoma své krásy. Miluje holčičí barvy, především růžovou a červenou. Může se tedy zdát, že je trošku infantilní a naivní, ale ve skutečnosti o nic víc, než kterákoliv jiná žena. Lidé ji bohužel často soudí podle vzhledu a okolí ji má za hloupou. Proto nemá moc přátel. Její nejlepší kamarádkou je čivava Fifinka, která je jí vždy věrně po boku. Také si píše deníček, kterému se svěřuje se svými pocity, protože se cítí osaměle a krom psa s ní nikdo nesdílí její radosti a starosti. Samanta si potrpí na luxus, pohodlí a pořádek. Není to však žádná hospodyňka, při úklidu by si mohla zlomit nehet a vařit také neumí, protože nepotřebuje. Jí velmi zdravě a to hlavně ovoce a zeleninu v syrovém stavu a navíc existují restaurace či donášková služba. Velmi miluje nakupování, je to pro ni druh sportu i jakási terapie. Od muže očekává, že ji bude milovat, hýčkat, chránit, opatrovat a obdivovat. Chce, aby s ní trávil veškerý čas, byl jí věrný, nekoukal po jiných, nosil jí dárky, bral ji na výlety, romantické večere a dovolené, platil její útraty a neustále jí dokazoval svou lásku. Toho přece není tolik, ale přesto si dlouho nemohla nikoho najít. Jednou však potkala Luboše a byla to láska na první pohled. Jeho vzhled přesně odpovídal jejím představám o muži. Už spolu měli párkrát rande a zdálo se, že je to milý chlapík. Navíc... ty jeho ruce a ty ramena...

Luboš je opravdový muž. Silný a statečný. Spoustu času tráví v posilovně, protože ví, že ženy po svalech šílí. Je milovníkem drsných sportů a lovu. Ovládá bojová umění a vlastní zbrojní průkaz. Jeho velkými vzory jsou Arnold Schwarzenegger a Sylvester Stallone. Nesnáší, když si jej někdo dobírá, proto je již potřetí v podmínce. Je tak trochu egoista a sobec, ale on za to vlastně ani nemůže, není totiž příliš inteligentní. Nejšťastnější je na své chalupě uprostřed přírody, daleko od civilizace. Toulá se lesem, rybaří, loví nebo sbírá houby. Svými loveckými trofejemi si zdobí zdi chalupy, aby mu připomínaly jeho

úspěchy, moc a sílu. Jeho představa o ženě je, že se má o svého muže starat, vařit, uklízet, prát, žehlit, ale přitom vypadat vždy stále dobře, udržovaně a snažit se pro něj být neustále atraktivní a sexy. Musí tolerovat jeho soukromí a koníčky, pouštět jej s kamarády na noční tahy, nedělat žárlivé scény a přehlížet pach alkoholu a cigaret. Je až s podivem, že donedávna žádnou takovou nemohl najít. Až doposud. Samanta ho okouzila svou krásou a chtěl by ji poznat i po jiné stránce. Rozhodl se ji vzít na svou chalupu, na kterou je hrdý a ukázat jí život a prostředí, ve kterém je jako ryba ve vodě.

3.2 Výtvarná stránka

Výtvarná stránka filmu pro mě byla velká výzva a moc jsem se na ni těšila. Představu o vizuálním vzhledu filmu, jsem měla jasnou už od začátku. Přesto jsem věděla, že bude spoustu práce vše nakreslit. Prostor, hlavní postavy z několika úhlů, všechny fáze, části těl, předměty... Člověk krom kreativity a talentu musí zapojit i hlavu a myslet logicky a hodně dopředu a musí si uvědomovat, co vše je potřeba předem připravit. Proto jsem měla seznam všeho, co jsem musela nakreslit, sepsaný podle scénáře. A skutečně toho nebylo málo.

3.2.1 Inspirace

Od malička miluji ilustrace Jiřího Wintera Neprakty. A i když se jej nesnažím nikterak napodobovat, cítím, že mě velmi ovlivnil. Nejen samotná kresba, ale její nápaditost a vtipné detaily, které mnoho řeknou. Linka je pevná a jasná, barvy pestré a výrazné. Mám však ještě další oblíbence. Doma jsme každý rok mívali kalendář s kreslenými vtipy Petra Urbana. Vtipy samotné však pro mě nejsou tak skvělé, jako jeho kresba. Ta je ovšem senzační. Často jsem ho vidala v televizi, obdivovala jsem, v jaké rychlosti si vše vymyslí a pak s lehkostí nakreslí, žádný tah vedle, žádné zaváhání. Přiznávám, že knihy s jeho obrázky jsem měla na stole, když jsem dělala výtvarné návrhy a občas nakoukla a nechala se jen zlehka inspirovat jak barevností, tak některými motivy. Můj třetí velký vzor v kresbě je jednoznačně můj táta. Od malička si se mnou kreslil a nebylo nic, co by nezvládl. Vše jsem po něm obkreslovala a opakovala. Ten mě ovlivnil ze všech nejvíce. Každopádně jsem si vypěstovala vlastní styl, podle kterého jsem, myslím si, snadno rozpoznatelná.

3.2.2 Výtvarné návrhy

Myslela jsem, že výtvarno zvládnou levou zadní, ale kdo tvoří, tak to zná. Vždy když potřebujete nutně něco nakreslit, prostě to nejde od ruky a nic není tak, jak si představujete. Jakoby ruka neposlouchala hlavu. Proseděla jsem hodiny s tužkou v ruce nad prázdným papírem, listovala v knihách, brouzdala po internetu, probírala se staršími pracemi, ale múza mě ne a ne políbit. Nemělo smysl to lámat přes koleno. Musela jsem zkrátka počkat na tu správnou chvíli a jen doufat, že přijde včas. Termín odevzdání výtvarných návrhů byl již za dveřmi, několik návrhů jsem měla, ale ani s jedním jsem nebyla spokojená. To mi potvrdil i pan Hejman a já musela vše předělat. Později se mi nakonec podařilo vytvořit takové návrhy, s kterými jsem byla spokojená a mohla jsem začít s výrobou.

3.2.3 Výroba loutek a pozadí

Uvědomovala jsem si, že mám před sebou spoustu práce. Naštěstí jsem byla dostatečně vybavena vším, co jsem potřebovala. Fixy, akvarelové barvy, skicáky, tužky, gummy, vše jsem měla doma, stačilo jen začít. A protože jsem zvyklá pracovat v noci, několik týdnů jsem celé noci tvořila a přes den spala. Bylo to zdlouhavé a vyčerpávající. Blížil se termín natáčení a já se nemohla dopracovat ke konci. Nejhorší bylo, že mi nemohl nikdo pomoci. Všichni měli spoustu práce se svým filmem anebo neuměli kreslit. Tušila jsem, že do natáčení nestihnu nakreslit vše, co potřebuji a proto jsem si připravila hlavně to, co jsem musela mít na několik prvních záběrů a postupně vše dodělávala za pochodu.

II. PRAKTICKÁ ČÁST

3.3 Animace

Na samotnou animaci jsem se velmi těšila. Musely jsme si s Pavlou první ujasnit pohyby hlavních postav. Samanta je dámička na vysokých podpatcích a Luboš je muž s krátkýma nohama a mohutnou vrchní částí těla, tudíž by se jejich pohyb měl lišit a odpovídat jejich charakterům. Fifinka je psík zhýčkaný, nosí se v náručí nebo v tašce, takže se příliš nepohybuje, spíše jen někde postává a hloupě kouká. Snažily jsme se animačně připravit, avšak s některými záběry jsme si nevěděly rady, ale pan Šebesta nebo střihač Tomáš Kraus, dokázali poradit a tím nám i usnadnit práci. Také jsme se musely dohodnout, které záběry natočíme jako první a které si necháme nakonec, Osvědčilo se nám začít těmi jednoduššími, protože ze začátku, než se vyladí počáteční problémy, je potřeba některé záběry přetočit i několikrát znovu. Jakmile je vše v pořádku, nedostatky jsou odstraněny a člověk už si zvykl na tempo animace, může se pokračovat složitějšími záběry.

3.3.1 Ateliér

Natáčecí plán jsme měly, díky Pavle, sepsaný snad na hodinu přesně. Jenomže to by nebylo to pravé natáčení, aby se něco nepokazilo. Problém byl v tom, že jsme se museli v září přesunout z Kudlova do města na Fakultu multimediálních komunikací. Na Kudlově jsme měly vybavené ateliéry, spoustu prostoru, dílny, materiál a animační stavy. Jenomže chvíli trvalo, nežli se na FMK vybavil ateliér tak, abychom v něm mohly začít pracovat. Samozřejmě není vůbec jednoduché změnit obyčejnou místnost v ateliér. Zatemnit okna, předělit jednotlivé části pracovišť závěsy, dát tam stoly, animační či loutkový stav, sestavit počítače a nahrát do nich potřebný software atd. A protože jsme měly zpoždění, musely jsme sestavit nový natáčecí plán. Navíc dobu, kterou jsme čekaly na to, až bude dokončen ateliér, jsme mohly využít k výtvarným pracím.

3.3.2 Natáčení

Ateliér byl konečně hotov a my mohly začít. Bylo 9 hodin ráno a my měly s panem kameramanem Krupou animační zkoušku. Naše nadšení však začalo po chvíli opadat. Zjistily jsme, že obraz se při animaci třepe a problikává. Uvažovali jsme, čím to může být. Byly tři možnosti, buď animačním stavem, fotoaparátem, nebo počítačovým programem. První nás napadlo zavolat technikovi, panu Baránkovi, ten však nemohl přijet. Poté přišel

spolužák Milan Ondruch, ale nedokázal odhadnout čím to je a jako poslední se snažil problémem vyřešit náš druhý spolužák, Lukáš Moravský, ale ani ten si nevěděl rady. Nemohli jsme tedy animovat, tak jsme alespoň pokračovaly v dílenské přípravě.

Další dny se řešily technické problémy. Přišel pan Šebesta s panem Janotkou, který nám pomáhal s dílenskou přípravou, nám upravovali přítlak na stavu. Zkusili jsme tedy animovat a ve 3 sekundě se nám zasekl počítač. Nakonec se zase rozjel a my musely animovat od začátku. Záběr jsme sice natočili, ale byl roztřepaný a blikal. Musely jsme pokračovat dál, jinak bychom přetáčeli jeden záběr měsíc. Byly jsme ale utvrzeny v tom, že v postprodukcí půjdou tyto problémy odstranit.

Nadále jsme pokračovaly v natáčení, ale neustále se něco kazilo. Nikdo však nemohl přijít na to, co je příčinou. Obraz se zřejmě třepal kvůli zrcadlu ve fotoaparátu, počítač se nám neustále zasekával, světelnost záběru zase problikávala, protože animační stav byl špatně upevněný a světla na něm se třepala, a proto musel přijet pan Baránek, aby vše zkontroloval. Nic však nepomáhalo a žádný z jeho nápadů bohužel nefungoval. Já už začala být nervózní a přemýšlela nad tím, že změním techniku a film udělám jako kreslenou animaci.

Den nato, přijel až z Čech náš střihač Tomáš Kraus. Těšila jsem se na něj ne jen proto, že jsem ho 3 roky neviděla, ale i proto, že je to velmi schopný člověk a technice rozumí, proto jsem spoléhala na to, že nám pomůže. Vše nám tedy nastavil, dal mi pokyny, uklidnil mě a odjel. Jako naschvál, chvíli na to, vypadly pojistky. V tu chvíli už toho na mě bylo moc a loučila jsem se se svým bakalářským filmem. Problémy jsme nahlásily, pojistky se nahodily a mohly jsme pokračovat až do večera.

Ráno dalšího dne jsem animovala a Pavla upravovala záběry v programu After effects. Jenomže jsme zjistily, že nám Tomáš nastavil jiný formát snímaných obrázků a ty nešly vyexportovat. Museli jsme to tedy řešit složitým způsobem, což nás opět dost zdrželo. Dále jsme měly problémy s tím, že se nám neukládaly naanimované záběry a my je nemohly dohledat. Další práce navíc a k tomu jsem měla chřipku, kterou jsem chytla od Pavly a animovala jsem s horečkami, což bylo velmi nepříjemné.

V polovině natáčení jsme musely vyměnit animační program HD Animator za jiný. Chyba byla zřejmě v něm. To už na mě bylo moc. V programu Dragon jsem nikdy nepracovala a tak nás čekalo další zdržení, než jsme se s ním naučily zacházet. Naštěstí to nebylo tak složité, navíc se vyřešil problém s třepáním obrazu a problikáváním světla.

Natáčení pokračovalo, i když jsme měly plné ruce práce dohnat ztracený čas. V ateliéru jsme trávily zhruba 10 hodin denně včetně sobot a nedělí. Za celý měsíc jsme měly jen dva dny volna. Termín dokončení se nám neúprosně blížil a my lehce panikařily. Museli jsme ještě na poslední chvíli z časových důvodů, trochu upravit závěr filmu.

Měly jsme před sebou poslední 3 dny natáčení a já dostala střevní chřipku. Zřejmě nemusím vysvětlovat, jaké to je, se s těmito obtížemi dopravit zdárně do školy a strávit v ní půl dne, stát u stavu a animovat. Už jsem byla u konce svých sil. Naneštěstí přišla druhý den do ateliéru Pavla s těmi samými obtížemi. Když na to vzpomínám, přijde mi tato situace strašně vtipná, tenkrát to ale vtipné vůbec nebylo. Naštěstí byl víkend a ve škole nikdo nebyl. Film jsme tedy dotočily a doma pak prospaly několik dní.

3.4 Postprodukce

Postprodukce je další z mnoha fází, bez kterých se film neobejde. Konkrétně na našem filmu je velmi důležitá. Je nutné upravit záběry, které se třepaly a blikaly kvůli programu, který jsme použily na začátku. I barevnost a ostrost byla u každého záběru jiná, což bylo rozdílnými programy a nastavením. Tohle jsou věci, na které se musí zkrátka dávat pozor, i když ne vždy to jde. I když si člověk hlídá, aby se tyto věci neděly, občas se technika vzbouří a pokud jste stejně netechnicky založeni jako já a Pavla, o to víc práce čeká vašeho střihače či retušéra. Proto je potřeba obklopit se kvalitními a schopnými spolupracovníky.

3.4.1 Střih

Jako střihače jsem si vybrala svého bývalého spolužáka Tomáše Krause. Hlavně proto, že vím, že má spoustu zkušeností a vyzná se v technických záležitostech a počítačových programech. Ví, co dělá a já mu věřím. Jenomže s nabráným zpožděním jsme musely zkrátit i čas na střih, termín odevzdání se rychle blíží a první verze filmu ještě není příliš dobrá. Vše komplikuje to, že musím s Tomášem komunikovat přes internet, protože bydlí až na druhém konci republiky. Doufám, že vše dopadne dobře. Střih filmu Deníček není složitý, spíše má působit naivně, za použití zatmívaček, roztmívaček, prolínaček ve tvaru hvězdičky či srdíčka. To kvůli obsahu filmu. Jsou to představy naivní blondýnky, která to zkrátka vidí takhle.

3.4.2 Zvuk

Ze začátku byl velký problém sehnat zvukaře. Nikdo ze studentů neměl čas na našem filmu spolupracovat. Proto mi přítel dal kontakt na jeho kamarády, Martina Mikulku a Jana Zelingeru, kteří hudbě rozumí a působí i jako DJové. Pro ty, to naopak byla výzva, kterou s radostí přijali. Spadl mi kámen za srdce. Zkomponovaly tedy hudbu přímo pro náš film a nahráli ruchy. Stala se však nemilá věc, jeden z kluků musel nečekaně odcestovat pracovně do Ruska, takže se práce opět pozdrží. Máme ale skvělého střihače, který se nabídl, že ihned jak sestříhá film, nasadí nám do něj i hudbu. Všichni jsme již značně nervózní. Hlavně tedy já, protože stres zkrátka neumím příliš dobře zvládat. Museli jsme zažádat o prodloužení termínu odevzdání. Ten nám byl naštěstí schválen.

ZÁVĚR

Film Deníček pro mne byla velká výzva a opravdu dobrá zkušenost. Proto si myslím, že účel bakalářského filmu byl splněn. Práce pro mne byla obrovským poučením. Vím čeho se vyvarovat, co je důležité a na které fáze je třeba mít velké rezervy a taky jaké lidi si vybírat do svého týmu. Poučila jsem se, že výběr spolupracovníků je opravdu velmi důležitý, protože tým je tak silný, jako jeho nejslabší členek a to se odrazí i na filmu. Je nutné udržovat pohodu a dobrou atmosféru, pod psychickým nátlakem a v nepříjemném prostředí, nemůže ani film dopadnout dobře. Hodně jsem se dozvěděla i o sobě, vím, co mě baví více a naopak k čemu jsem se musela přemáhat. Vím, za kterými názory si stát a kde si zase ráda nechám poradit. Pokud se někdo rozhodne točit podobnou práci, doporučuji dělat vše s velkým, předstihem. I přesto, že jsme měly na film Deníček časové rezervy, vždy se může přihodit něco, co vám vše zkomplikuje a člověk pak potřebuje k dobru doslova každou minutu. Také velmi doporučuji nedělat vše sám. Zním spoustu lidí, kteří chtějí mít svůj autorský film a všechny profese si zastoupit sami. Proč ne, ale podle mě tohle zvládne jen málokdo. Obklopte se týmem schopných a zkušených spolupracovníků, kteří mají hlavně chuť do práce, jsou obětaví, zodpovědní, spolehliví, nadšení a hlavně nejsou líní.

Svou práci jsem psala formou vyprávění a za pomoci natáčecího deníku, který jsem si poctivě vedla. Doufám, že moje práce bude pro vás hlavně poučením a doporučením, jak film dělat a čeho se vyvarovat. S čistým svědomím můžu říci, že jsem nic nebrala na lehkou váhu, ani nic neodbývala. Pracovala jsem s vysokým nasazením i přes nemoc či únavu a snažila se, jak to jen šlo. Proto doufám, že Deníček divákům vykouzlí alespoň malý úsměv na rtu.

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

Animovaný film - úvod do scenáristiky animovaného filmu Dutka Edgar, ISBN 80-85883-94-5,

Akademie múzických umění Praha 2002

Minimum z dějin světové animace Dutka Edgar, AMU Praha 2004, ISBN 80-7331-012-0
160

Výtvarníci animovaného filmu Poš Jan, Odeon, Praha 1990

Timing for animation Whitaker Herold, Halas John, Focal Press, ISBN 0240517148

Škola kresleného filmu Dovnikovič Borivoj, Praha Institut výchovy a vzdělávání pracovníků ČST, 1986

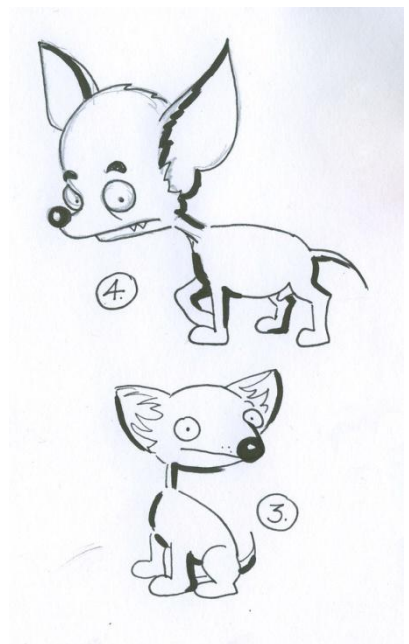
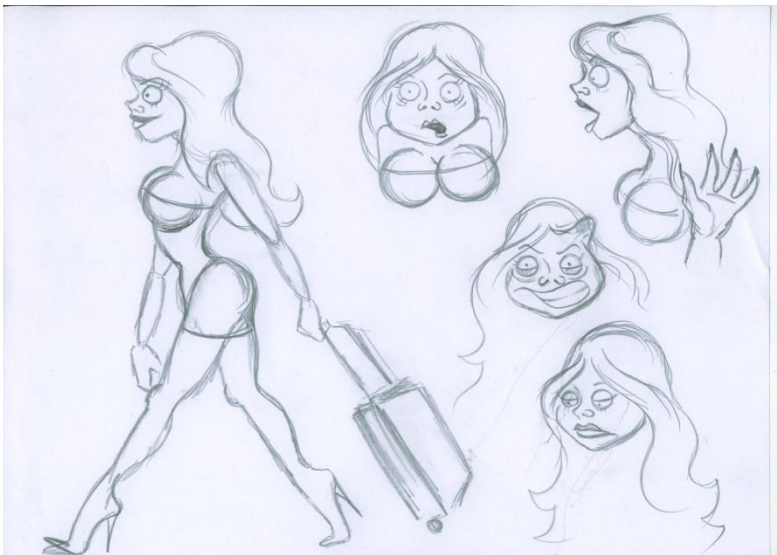
SEZNAM PŘÍLOH

P I Výtvarné návrhy

P II Původní komix

P III Storyboard

PŘÍLOHA P I: VÝTVARNÉ NÁVRHY

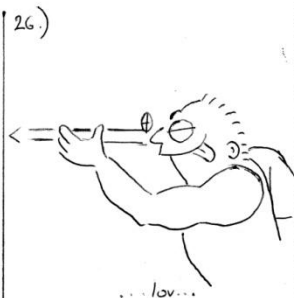
PŘÍLOHA P II: PŮVODNÍ KOMIKS

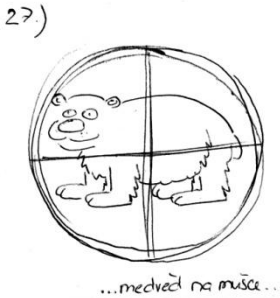
25.)

...kadičucka...

26.)

...lov...

27.)

...medvěd na muše...

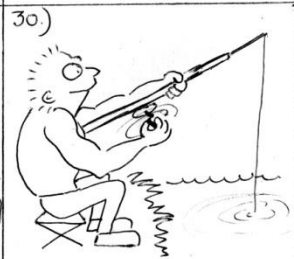
28.)

...bum...

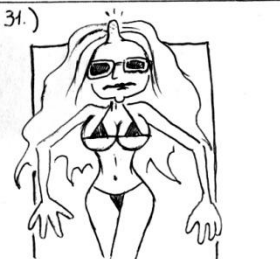

29.)

...spadne na ni větve...

30.)

31.)

32.)

...veleň rybu...

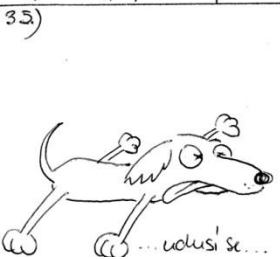

33.)

...pes žebra!...

34.)

35.)

...volusi se...

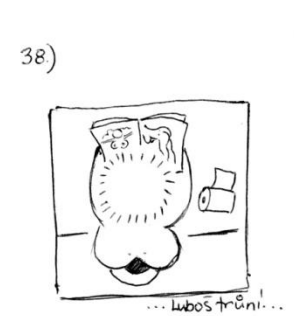
36.)

...ona už toho má dost...

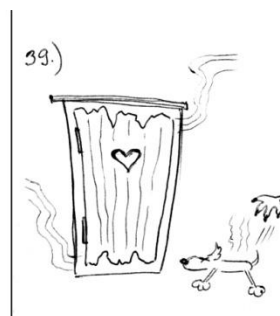
37.)

...veme psa...

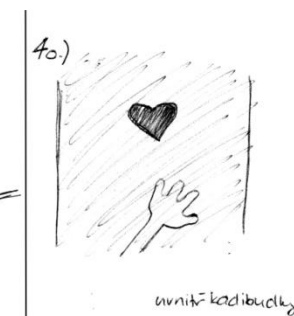

38.)

...lubos trůní!...

39.)

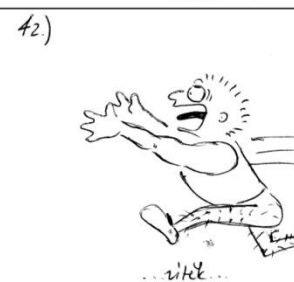
40.)

uvnitř kadičucky

41.)

...otevíře...

42.)

...vítě...

43.)

...ona mezi dveřma

44.)

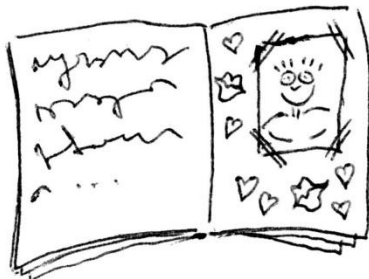
(REV MEDVĚDA KŘÍK)
... zabouchne...

45.) ZONEC - UTERINE STRÁVKU A LUBOSOVON FOTKOU A ZHACKY'S!

PŘÍLOHA P III: STORYBOARD

1 D

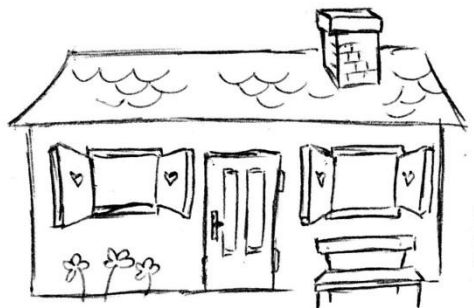
zamilované zápisky do deníčku
fotka milého, obtisky rtěnky,
srdíčka

2 PD

samanta si představuje dovolenou
na chatě
zasní se a obraz se prolne...

3 C

představuje si krásnou horskou
chatu
ta se prolne do další
představy....

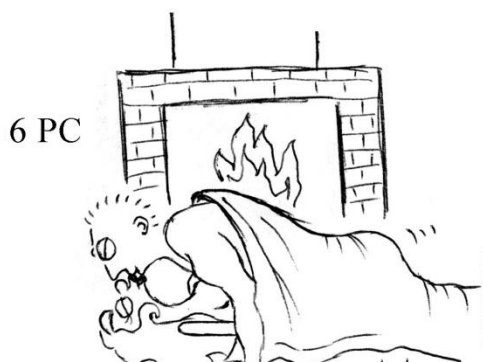
4 PC

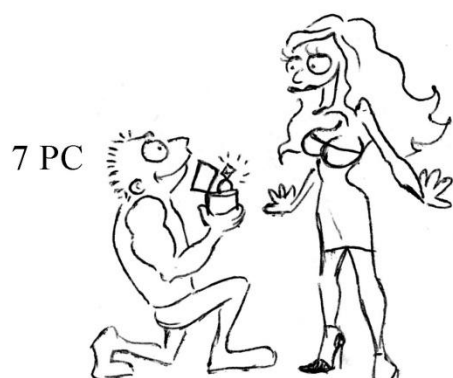
představuje si
romantiku při západu slunce
pohledy do očí, víno...

...prolínačka
procházka přírodou, všude
motýli, ptáci, květiny...

...prolínačka
milování u krbu..

...prolínačka
žádost o ruku, Luboš pokleká s
prstýnkem. Samanta je šťastná

konec představ
Samanta dobalí kufr, ozve se
troubení auta. Rychle zaklapne
kufr a chystá se odejít...